

Cèl·lula #2

PERE FAURA

RÈQUIEM NOCTURN

cèl·lula
projecte embrionari

**Segona producció del Mercat de les Flors
dins del projecte CÈL·LULA**

El coreògraf barceloní Pere Faura diu adéu a la dansa. I ho fa a través de l'univers artístic del director de cinema i coreògraf Bob Fosse, gran expert en l'espectacle de la mort, per crear un gran rèquiem festiu i ple de purpurina amb un repartiment multi-disciplinari i multi-generacional de 9 intèrprets, dos músics en directe i la col·laboració especial de Francesc Orella. Escenes icòniques i d'altres de més desconegudes de Fosse seran re-interpretades en un ritual fúnebre per fer reflexionar sobre la vida de la dansa i la bellesa de la mort.

Pere Faura va iniciar la seva carrera als Països Baixos, on va crear bona part de les seves primeres peces, principalment al Teatre Frascati d'Amsterdam, d'on va ser coreògraf associat. El 2006 va tornar a Barcelona i va continuar la seva faceta de creador amb diverses produccions, algunes de les quals hem pogut veure al Mercat, com *Sin baile no hay paraíso* i *Sweet Tyranny*. El treball de Pere Faura es caracteritza per l'apropiació d'elements de la cultura pop, com ara l'*striptease*, la disco, els musicals i el porno, remescats en una coreografia multidisciplinària que combina tots els elements de l'engranatge teatral.

Concepte, direcció i coreografia Pere Faura / **Concepte i espai escènic** Jordi Queral / **Composició, direcció i interpretació musical** Aurora Bauzá, Pere Jou (Telemann Rec.) / **Interpretació** Odo Cabot, Montse Colomé, Raffaella Crapio, Mario Garcia, Júlia Irango, Anamaria Klajnescek / Claudia SolWat, Gloria March / Sarah Anglada, Toni Viñals i Pere Faura / **Amb la col·laboració de** Francesc Orella / **Assessorament dramaturgic** Marc Angelet / **Ajudantia de direcció** Anna Serrano / **Ajudantia de coreografia** Claudia SolWat / **Traduccions al llatí** Neus Faura / **Videocreació** Sergi Faustino / **Disseny d'il·luminació** cube.bz / **Coordinació tècnica i tècnic de llums** Arnau Sala / **Tècnic de so** Stéphane Carteaux / **Disseny de vestuari** Adriana Parra / **Ajudantia vestuari durant funcions** Ona Grau / **Disseny gràfic i comunicació web** Joan Escofet / **Community Manager** Pol Noya / **Fotografia** Tristán Pérez-Martín / **Video-enregistrament** Ricardo Salas / **Producció executiva** Blanc Produccions / **Administració** Joan Gay / **Estudiant en pràctiques de l'Institut del Teatre** Vicente Roldán / **Agraïments** Mauri Serrado, Guillermo Weickert, Alberto Alonso, Laia Bardella, Anna Briansó, Pere Arquillué, Jumon Erra, Ibai Luque, Mireia Farrarons, David Selvas, Raquel Gualtero, Sarah Anglada, Javi Vaquero, Bàrbara Raubert, Oriol Puig Taulé
Producció Mercat de les Flors, Grec 2020 Festival de Barcelona – Institut de Cultura, Ajuntament de Barcelona, Plataforma Cultural La Diürna SL / **Amb la col·laboració** Fundació Banc de Sabadell / **Amb el suport especial** Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya (CAT)
Pere Faura és artista resident del Mercat de les Flors del període 2018-2021

Amb la col·laboració

B Sabadell
Fundació

©Tristán Pérez-Martín

**Start by admitting from
cradle to tomb
It isn't that long a stay
Life is a cabaret, old chum
It's only a cabaret, old chum
And I love a cabaret!**

Life Is a Cabaret, 1972

«La vida és un cabaret», deia Liza Minnelli en una cançó de la pel·lícula amb la que va guanyar l'Oscar a la millor actriu. En aquella cançó –la seva cara emmarcada per la foscor i els focus que s'anaven encenent fins a dibuixar la volta de l'escenari amb llums de tots els colors de l'arc de Sant Martí–, ella continuava dient que, del bressol a la tomba, només hi ha un instant i que més val passar-lo rient. Com si es tractés del manament d'una estranya religió (sense déus però amb molts àngels caiguts) Pere Gay Faura s'ha passat la vida visitant, imaginant i creant tot tipus de cabarets mentre reia, reia molt.

En riure és l'únic moment que mostrem una part de la que serà la nostra calavera: les dents, i a *Rèquiem nocturn*, la darrera obra de Pere Faura, la calavera certament està present perquè ens farà riure, tot i que un rèquiem és una missa de morts i el Pere diu que amb aquesta obra plega dels escenaris. Però no és el primer cop que aquest creador ens parla de la mort; ho va fer a *Los títulos nunca mueren* al costat d'Iñaki Álvarez ja l'any 2010, o quan va convertir els ballarins en zombis a *Incurables*, el 2018. També al llibre *Discozombi* (publicat recentment per l'editorial Comanegra, l'Institut de Teatre i el Mercat de les Flors) s'escribia com a colofó: «*Espavila't, Pere, que la mort et va al darrere*» seguint una vena escatològica típicament catalana. Però no cal patir, en el tarot (que el Pere coneix bé) la carta de la mort no vol dir fi, sinó canvi. I aquesta no serà la seva primera transformació.

El Pere domina la màgia negra que només coneixen els que viuen de la dansa i, entre altres bruixeries, sap baixar la bola de discoteca fins a l'escenari teatral (ho vam veure per primer cop a *Discopolis*, el 2007) i encara més avall, fins a la taula de pitonissa en la que es converteix cada cop que vol, per llegir les cartes del tarot amb una dansa. També ha coreografiat per a la televisió (va dirigir amb Goroka el programa del Canal 33 *Ballar*, la temporada 2017-2018), per a teatre musical (el mes passat va estrenar *El Màgic d'Oz*, de David Selvas), per a projectes pedagògics (*Balla'm un llibre*, el 2018) i per a premis i inauguracions (la Nit de Santa Llúcia d'Òmnium Cultural el 2013 o la presentació de la revista *Quaderns d'arquitectura* el 2017) i ha fet de mestre de cerimònies en cada presentació del projecte G.R.U.A. que va engegar amb Anna Rubirola i Claudia Solwat per donar espai als creadors que volien explicar la seva obra. Així doncs, el canvi de camisa no és només el títol de l'obra del 2015 on homenatjava un dels seus referents (*Jérôme Bel, mis camisetas y yo*).

De Jérôme Bel en va aprendre l'anàlisi del mitjà escènic i l'ha sabut adaptar i transformar per a tot tipus de situacions.

El director d'aquella famosa pel·lícula era Bob Fosse, qui també va firmar *All That Jazz* (1979), una obra semi-autobiogràfica en què la mort era escenificada com un cabaret. La mort i el cabaret, altre cop. I Rèquiem nocturn també té molt de cabaret, la forma escènica més nocturna de totes, la més marginal i també la més lliure. Al cabaret tot s'hi val: el contacte, el menjar i la ingesta d'alcohol estan permesos i la comunicació entre espectadors i artistes és estimulada per l'humor i el joc amb la sexualitat, i ha servit de refugi a pàries i incorformistes, transvestits i gent fora de qualsevol norma. Al *Rèquiem Nocturn* del Pere hi ha lluentons, plomes blanques i purpurina rosa, música en directe de Pere Jou i Aurora Bauzá, cançons i misses, diàlegs, monòlegs i nou intèrprets d'entre 21 i 64 anys que ballen dansa contemporània, jazz i claqué. I sí, la Montse Colomé, la més veterana i millor ballarina de claqué, es jubila amb aquesta obra; una altra transformació.

En l'obra també hi ha uns quants vídeos que evoquen l'obra i el personatge de Bob Fosse, un creador que va esbrinar la vida i se la va beure, se la va cruspir, i amb qui el Pere sent una forta admiració i una curiosa afinitat passional per la vida, per la dansa i per les imatges. Encara que de petit feia cara de bon nen, estudiava flauta travessera i era part d'un agrupament escolta, quan els seus pares sortien es tancava a l'habitació per mirar i remirar la pel·lícula *Grease* que havia gravat amb el VHS (així ho explica a *Sweet Tyranny*, l'obra del 2017 on fa una caricatura de les relacions de poder dins la professió de la dansa); el cabaret ja corria per les seves venes.

El vídeo domèstic, als 80 i 90 es converteix en el mestre de tota una generació. Amb els botons de REWIND, PAUSE, PLAY, STOP, FORWARD... s'encapsula i es domestica el temps, i la mirada pot orientar al futur des del passat amb passos que vénen d'un temps pretèrit i apareixen al seu futur, s'hi barregen i que s'actualitzen en cada PLAY. Una coreografia del temps a l'abast de cinc botons que el Pere ha fet seus. Encara com a estudiant a la SNDO d'Amsterdam, *Panoramas* (2004) va ser la seva primera peça i ja utilitzava el vídeo en escena, i des d'aquell moment va prendre un camí particular en el camp de la coreografia —lluny de la preocupació per crear un llenguatge de moviments propi— on fer ballar els arcans del temps a través de la citació coreogràfica i les eines del vídeo, i compondre obres d'un present vibrant, parpellejant i estroboscòpic.

Aquesta obra també és fruit del nostre moment. Creada i assajada en temps de pandèmia, els ballarins van haver d'estar aïllats durant setmanes al Mercat de les Flors —dormint, menjant, assajant i sense poder sortir ni rebre visites— abans d'estrenar al festival Grec. I avui que les nostres ciutats semblen cementiris i els teatres es mantenen oberts a dures penes, la dansa, aquest cos que apareix i desapareix en cada pas, potser és el fantasma que es resisteix a marxar.

Bàrbara Raubert

